

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกัน" ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

ความหมายของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ เพราะเปรียบเสมือนอาหารที่มีความจำเป็นต่อร่างกายเพื่อพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ จึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาและให้คำจำกัดความของ "การอ่าน" ไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

รูท แสตรงและคณะ (Ruth Strang and Others 1967 : 8) ได้ให้ความคิดเห็นว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้น การอ่านมีความหมายมากกว่าการมองเห็นคำ มากกว่าการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง มากกว่าการรู้ความหมายของคำทีละคำโดด ๆ การอ่านมีความหมายรวมถึงการคิด การเกิดความรู้สึก และการเกิดภาพพจน์ในขณะที่อ่าน

มาริลิน เบิร์กเลย์ (Marilyn Birkley 1970 : 94) ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่านมิใช่แต่จะเป็นกระบวนการที่จะเข้าใจสิ่งที่เขียนหรือตีพิมพ์เท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการที่ทำให้รู้และเข้าใจโครงสร้างของภาษาในแง่รวม เพื่อให้เข้าใจความหมายทั้งผิวเผินและลึกซึ้ง โดยมีโครงสร้างทางภาษาเป็นเครื่องสื่อความหมาย

คลิฟฟอร์ด แอล บุษ และมิลเดรีด เอช เฮ็บเนอร์ (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner 1970 : 4) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการอ่านไว้ที่น่าสนใจว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด การที่ผู้อ่านออกเสียงตัวอักษรออกมาโดยที่ไม่เข้าใจความหมายของสัญลักษณ์หรืออักษรเหล่านั้น ยังไม่ถือว่าเป็นการอ่านที่แท้จริง เพียงแต่เป็นการฝึกฝนทักษะหนึ่งในจำนวนหลายทักษะเท่านั้น

กิติยวดี บุญชื้อ (2520 : 88) กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะภาครับ อันนำไปสู่ความคิดเช่นเดียวกับการฟัง การอ่านเป็นเสมือนกฎแฉวิเศษที่จะนำไปสู่ความกระจ่างในปัญหานานาประการ และยิ่งกว่านั้นในแง่จิตวิทยาถือว่าการอ่านเป็นทักษะที่จะต้องใช้กระบวนการอันซับซ้อนซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายของภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียน ผู้อ่านเป็นต้องการเวลาฝึกซึ่งจะต้องเริ่มตั้งแต่เล็ก ๆ

บันลือ พงษ์วัน (2522 : 80) กล่าวถึง ความหมายของการอ่านว่า การอ่านหมายถึงการแปลตัวอักษร (สัญลักษณ์) ออกมาเป็นคำพูด (เสียง) และมีความหมายที่จะใช้สื่อความคิดระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน (ผู้ฟัง) ซึ่งบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องออกเสียงก็เข้าใจความหมายกันได้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 2) ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึงการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำที่พูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในข้อความนั้น

อีเมอร์ลด์ วี ดีชานท์ (Emerald V. Dechant 1982 : 3) กล่าวถึงความหมายของการอ่านโดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

ลักษณะที่ 1 การอ่านคือ การแปลความของประสบการณ์ที่ได้รับ

ลักษณะที่ 2 การอ่านคือ การแปลความของสัญลักษณ์ทางภาษา

จากความหมายของการอ่านที่ปรากฏ อาจสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้น เพราะผู้อ่านได้รับรู้คำ เกิดความรู้สึกและภาพพจน์ในขณะที่อ่าน อีกทั้งเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านจากการที่มีประสบการณ์เข้าไปเกี่ยวข้องในการตีความ

ความสำคัญของการอ่านภาษาอังกฤษ

จากการที่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับ "การอ่าน" ไว้มากมายด้วยกัน จึงได้มีหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 2) กล่าวไว้ว่า "การอ่านมีประโยชน์ไม่มากต่อมนุษย์ ในการค้นคว้าหาความรู้ทุกด้าน และทุกโอกาส ช่วยพัฒนาความคิดให้เป็นผู้รอบรู้ เฉลียวฉลาด ทันโลก ทันคน และนำไปสู่สังคมที่กว้าง จึงเปรียบเสมือนกุญแจสำหรับไขความรู้ที่มีอยู่มากมายในโลก"

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา (2524 : 3) เห็นว่า นักเรียนที่สามารถสร้างนิสัยรักการอ่านและพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษได้ดี ตั้งแต่ขณะศึกษาอยู่ในระดับมัธยม นับว่านักเรียนคนนั้นได้สร้างเครื่องมืออันประมาธค่ามิได้ไว้ใช้ในอนาคต

อัจฉรา วงศ์โสธร (2524 : 47) ได้สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการสำรวจพบว่า หน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และบริษัทห้างร้านใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก และในทักษะทั้งหลายที่ทำการวิจัยวงการราชการ รัฐวิสาหกิจ ตลอดจนบริษัท ห้างร้านโดยเฉลี่ยใช้ทักษะการอ่านมากที่สุด

อุษา กาญจนสถิต (2524 : 278-280) ได้สำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ ซึ่งเป็นการศึกษาระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากร ทั้งในสภาพที่เป็นจริงและที่หน่วยงานต้องการ รวมทั้งศึกษาวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล ผลการวิจัยปรากฏว่า หน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจ มีความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก และทักษะที่ใช้มากที่สุด คือ ทักษะการอ่าน

อรุณี วิริยะจิตรา (Arune Wiryachitra 1982 : 20) แสดงความคิดเห็นว่า "นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องอ่านภาษาอังกฤษมากเพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในระดับสูง ดังนั้น จึงควรเน้นทักษะการอ่านของนักเรียนทุกระดับชั้น เพื่อให้สามารถอ่านได้รวดเร็วและอ่านศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ที่ปรากฏในตำราได้เข้าใจ"

ลูจันต์ พนาวิฑูล (2526 : 34) กล่าวว่า "ความรู้และวิทยาการต่าง ๆ เช่น ตำรา วิชาการ เอกสารงานวิจัยส่วนมากเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนให้มีความรู้ และทักษะทางภาษา พอที่จะอ่านตำราและงานวิจัยเหล่านั้นได้ และสามารถรวบรวมความรู้ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไว้เป็นพื้นฐานในการศึกษาระดับสูงต่อไป"

สรุปได้ว่า การอ่านภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากในชีวิตประจำวัน และการปูพื้นฐานที่ดีก็ควรจะเริ่มตั้งแต่ระดับต้น ๆ ของการศึกษา

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นในการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้ เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 58) กล่าวถึงองค์ประกอบที่ จำเป็นต่อการอ่านว่ามีดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งรวมความสามารถในการ เข้าใจความหมายของคำที่ง่ายและยากที่มีอยู่ในข้อความ การเข้าใจระบบคำและโครงสร้าง ประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลาย ประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์ชนิดเอน เป็นต้น

2. ความสามารถในการคิด ได้แก่ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของ ผู้เรียนและความคิดสำคัญของข้อความที่อ่านได้ สามารถเข้าใจความคิดย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุน ความคิดสำคัญ สามารถสรุปและให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. การเข้าถึงอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ซึ่งรวมความสามารถในการ ทราบถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียนและต่อผู้อ่าน การเข้าใจความรู้สึก อารมณ์ของเรื่อง และสามารถระบุวิธีและแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

ไคย์ แอล บอนด์ และไมล์ส เอ ทิงเกอร์ (Guy L. Bond and Miles A Tinker 1970 : 235) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถในการอ่านดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ

2. การเข้าใจหน่วยความคิด คือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกันเป็นกลุ่มแทนที่จะอ่านทีละคำ

3. การเข้าใจประโยค จากการรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค

4. การเข้าใจข้อความที่ตัดมาเป็นตอน ๆ โดยที่สามารถนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน

5. การเข้าใจเรื่องราวและข้อความที่อ่าน

วิลเลียม เอส เกรย์ และเฮเลน โรบินสัน (William S. Gray and Helen Robinson 1973 : 48-65) กล่าวถึง องค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

1. การรู้จักคำต่าง ๆ รวมทั้งการอ่านออกเสียง และความหมายของคำ
2. ความเข้าใจ สามารถจับใจความได้ถูกต้อง เข้าใจความหมายที่ปรากฏตามตัวอักษรและความหมายแฝง เข้าใจความคิดของผู้เขียน
3. การรับและผสมกลมกลืนระหว่างความคิดใหม่ และความคิดเก่า หมายถึงความสามารถในการรวบรวมรายละเอียดที่ได้จากการอ่านมารวมกับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520 : 31) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่า ขึ้นอยู่กับ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้านภาษาที่ได้เรียนมาของผู้อ่านและระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เขียนใช้
2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่หลังของผู้อ่าน

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 39-43) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านไว้ว่ามี 4 ประเภท คือ

1. ตัวแปรที่เกี่ยวกับผู้อ่าน ได้แก่ วุฒิภาวะ ความพร้อม การสนใจ สมรรถวิสัยในการอ่านและคุณลักษณะทางบุคลิกภาพของผู้อ่าน

2. ตัวแปรที่เกี่ยวกับวัสดุการอ่าน หมายถึง ความแตกต่างประการต่าง ๆ ของวัสดุในการอ่าน ซึ่งอาจแตกต่างกันในด้านความยากง่าย ความยาวและความคล้ายคลึง นอกจากนี้ยังอาจพบความแตกต่างในเรื่องของความสนุกสนาน น่าเรียน น่าอ่าน น่าเบื่อหน่าย สิ่งเหล่านี้ต่างมีอิทธิพลต่อการอ่านทั้งสิ้น

3. ตัวแปรเกี่ยวกับวิธีอ่าน ประกอบด้วย การฝึกฝนซึ่งจะช่วยเพิ่มทักษะในการอ่านให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีการอ่านเพิ่มเติม การท่องจำ การรู้ผลงาน การใช้ประสาทรับรู้ในการอ่าน การให้คำแนะนำ การใช้คำแนะนำ การแนะนำการอ่าน เครื่องล่อใจ ตลอดจนความใส่ใจในการอ่าน

4. ตัวแปรที่เกี่ยวกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการอ่านของเด็ก เช่น เด็กที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมหรืออยู่ในถิ่นทุรกันดารห่างไกลความเจริญ นอกจากนี้การที่เด็กต้องรับภาระ ช่วยงานบ้านมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาอ่านหนังสือค้นคว้าหาความรู้

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการอ่านนั้น มีทั้งที่มาจากตัวผู้อ่านเอง องค์ประกอบที่มาจากสิ่งแวดล้อมภายในบ้านและที่โรงเรียน องค์ประกอบที่มาจากวัสดุการอ่านและวิธีการอ่าน

ประเภทของการอ่าน

นักการศึกษาทั้งชาวไทยและต่างประเทศได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ดังนี้
 ลายล์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L. Miller 1972 : 15) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ (scanning)
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (idea reading)
3. อ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป (exploratory reading)
4. อ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (study reading)
5. อ่านเพื่อการวิเคราะห์และวิจารณ์ (analytical and critical reading)

ฟรายดา ดูบิน (Fraida Dubin 1982 : 14-16) แบ่งการอ่านเป็น 4 ประเภท คือ

1. การอ่านแบบข้าม ๆ (skimming) เป็นการอ่านแบบเปิดผ่านไปเร็ว ๆ การอ่านแบบนี้ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจง สำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจแล้ว การอ่านในลักษณะนี้ผู้อ่านจะต้องรู้จักใช้ ชื่อเรื่อง และหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้จะทำให้ผู้อ่านรู้จักการคาดคะเน (prediction) การเลือกจับใจความ และทำให้สามารถอ่านได้เร็วขึ้น

2. การอ่านแบบผ่าน ๆ (scanning) การอ่านแบบนี้ต่างจากการอ่านแบบแรก ที่จุดประสงค์ของการอ่านต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าแบบแรก เช่น วันที่ ตัวเลข หรือสถานที่ เป็นต้น

3. การอ่านเอารายละเอียด (thorough reading) เป็นวิธีการที่ผู้อ่านต้องการจะเข้าใจความหมายทั้งหมดของผู้เขียน ทั้งจุดใหญ่ใจความและรายละเอียดปลีกย่อย การอ่านแบบนี้มักใช้กับการอ่านรายงานการวิจัย และตำราเรียน

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (critical reading) การอ่านในลักษณะนี้ถือว่าเป็นทักษะการอ่านระดับสูงสุด คือ ผู้อ่านสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนอ่านไปแล้วได้ สามารถใช้เหตุผลต่อรองกับสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียนนั้นว่า ผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่หรือสอดคล้องกับประสบการณ์ที่มีอยู่หรือไม่

มยุรี สุขวิวัฒน์ (2526 : 33) แบ่งการอ่านตามจุดมุ่งหมายของผู้อ่านไว้ดังนี้

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่าน อาจจะอ่านเพียงหัวเรื่อง หน้าสารบัญ หรือ หน้าผนวกท้ายเล่ม เป็นต้น

2. อ่านวิเคราะห์ เมื่อต้องการรู้เรื่องโดยละเอียด อาจบันทึกเรื่องย่อไว้ด้วยเพื่อทบทวนความจำ

3. อ่านตีความ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งอาจตีความแตกต่างกันได้

สนิท ตั้งทวี (2529 : 282) ได้แบ่งประเภทของการอ่านตามวิธีของการฝึกปฏิบัติดังนี้

1. การอ่านวิเคราะห์คำ
2. การอ่านวิเคราะห์ประโยค
3. การอ่านวิเคราะห์ทัศนะของผู้แต่ง
4. การอ่านตีความ
5. การอ่านขยายความ
6. การอ่านจับใจความ
7. การอ่านอย่างใช้วิจารณ์

อาจกล่าวได้ว่า ประเภทของการอ่านสามารถแบ่งได้ต่าง ๆ กันไป ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ในการพิจารณาว่ายึดจุดมุ่งหมายในการอ่านเป็นหลัก หรือลักษณะการอ่านเป็นหลัก

การจะสอนอ่านให้นักเรียน ควรจัดประเภทให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการอ่าน ครูจึงควรปลูกฝังทักษะทางการอ่านให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อที่นักเรียนจะได้อ่านอย่างมีความเข้าใจ

ความเข้าใจในการอ่าน

กอร์ดอน อาร์ เวนไรท์ (Gordon R. Wainwright 1972 : 36-38) แสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ผู้ที่สามารถจะอ่านให้เข้าใจได้ต้องมีความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. สามารถเก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความหมายใจความและแนวคิดได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่ตนอ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์ได้

เฟรด เจ สโกเนล (Fred J. Schone11 1975 : 155) แสดงความเห็นไว้ว่า ความสามารถในการเข้าใจและตีความสิ่งที่อ่านจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ระดับสติปัญญา
2. ความรู้ในด้านคำศัพท์
3. ภูมิหลังในเรื่องความรู้และประสบการณ์
4. วัตถุประสงค์ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้เกิดความต้องการที่จะเข้าใจ

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520 : 31) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้คือ

1. สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้
2. สามารถเดาเหตุการณ์ หรือคาดคะเนเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องได้
3. สามารถหาจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้
4. สามารถรวบรวมลำดับความคิด ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ต่อไปได้

5. สามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้

ชวาล แพร่ตกุล (2520 : 134) สรุปไว้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน ประกอบด้วย ลักษณะ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ นั้นมาก่อน
2. รู้ความเกี่ยวข้อง ความสัมพันธ์ระหว่างข้อความย่อย ๆ เหล่านั้น
3. อธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งใดที่มีสภาพทำนองเดียวกันกับที่เคยรู้มาแล้ว ก็สามารถตอบและ

อธิบายได้

สมุทร เข็นเขาวนิช (2528 : 94) ได้สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านจะต้อง ประกอบด้วยความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็น ที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็ทำได้โดยไม่ยาก

2. สามารถจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือสำคัญเกี่ยวข้อมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษ หรือไม่ก็ตัดทิ้งไปได้เลย

3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยขนาดไหนเพียงใด

4. สามารถสรุปความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ

5. สามารถใช้วิจารณ์ของตตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน

6. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

บงกช ลัปพันธ์ (2529 : 14) ให้ทรงคนว่า ความเข้าใจในการอ่าน ต้องประกอบด้วยความสามารถ 10 ประการ เรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. เข้าใจความหมายศัพท์ที่เป็นกุญแจสำคัญ วลี และประโยค
2. แยกแยะข้อเท็จจริงและทำตามคำสั่งได้อย่างมีระบบ
3. จับใจความที่สำคัญที่สุดพร้อมทั้งจำแนกระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียดได้
4. เข้าใจและเรียงลำดับข้อความได้
5. สรุปเรื่องราวและให้ข้อคิดเห็นได้
6. ทำนายผลได้ใกล้เคียง
7. เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลได้
8. จำแนกข้อเท็จจริงได้จากความคิดเห็น จากการนิสุจน์สมมติฐาน
9. แก้ปัญหาด้านการตีความได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่มีความหมายกำกวม
10. อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณและมีความซาบซึ้ง

ซึ่งความเข้าใจในการอ่านทั้ง 10 ประการนี้ ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถอย่างน้อย 5 ประการ จึงจะถือว่าเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในการอ่าน

กล่าวโดยสรุป ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านรับรู้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่คำ วลี ประโยค อนุเจต และเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน จับใจความสำคัญและหารายละเอียดของเรื่องได้ เรียงลำดับความ บอกเหตุผล และสรุปความได้ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียนได้ด้วย

การฝึกอ่าน

การที่ผู้อ่านจะอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ย่อมต้องอาศัยการปูพื้นฐานที่ดี ซึ่งย่อมหมายถึง การได้รับการฝึกอ่านอย่างถูกวิธี นักวิชาการและนักการศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้หลายท่านด้วยกัน

เคนเนธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman 1970 : 472) ได้แนะวิธีการฝึกอ่านไว้ดังนี้

1. ครูควรฝึกให้นักเรียนอ่านตามลำดับขั้นตอนของการอ่าน
2. ครูควรเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจทั้งหมด และมีการทดสอบสม่ำเสมอ
3. ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักอ่านอย่างระมัดระวัง
4. ครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านเรื่องที่ยากมากนักในตอนแรก ๆ
5. ครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงในเรื่องที่ไม่เคยอ่านมาก่อน
6. ในระยะเริ่มแรก ครูควรให้นักเรียนอ่านนอกชั้นเรียน
7. ถ้านักเรียนชำนาญแล้ว ครูควรเน้นด้านความเร็วในการอ่าน

อูทซ์ ภิรมย์รัตน์ (2527 : 17-18) ได้เสนอแนะแนวทางการฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจ

ดังนี้

1. ให้อ่านรู้จำกำหนดเป้าประสงค์ในการอ่านก่อนที่จะอ่านไว้อย่างกว้าง ๆ ว่าต้องการจะทราบอะไร
2. พยายามทำความเข้าใจรูปแบบของภาษาจากข้อความที่อ่าน เช่น วิจารณ์ โครงสร้าง ประโยค และค้นหาความหมายของคำศัพท์จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

3. ทำความเข้าใจโดยอาศัยบริบทจากข้อความข้างเคียง (context clue) ได้แก่ การสังเกตข้อความต่อเนื่องก่อนและหลัง คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน และการสรุปความ
4. ให้ผู้เรียนรู้จักคาดการณ์ล่วงหน้าในเวลาอ่าน เพราะจะทำให้เข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น
5. ทดสอบว่าสิ่งที่คาดการณ์ไว้ถูกต้องหรือไม่เพียงใด อาจตรวจจากพจนานุกรมหรือจากคำเฉลย
6. หลอมความคิดเข้าเป็นความเข้าใจ คือ รวบรวมความจำ ความคิดที่ได้จากการอ่านทั้งหมดเข้าเป็นความเข้าใจ

แลร์รี เอ แฮร์ริส และคาร์ล บี สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1980 : 252-255) ให้ข้อคิดเห็นว่า การจะฝึกให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ควรปฏิบัติดังนี้

1. ให้ผู้อ่านรู้จักโยงความรู้ใหม่ไปสู่ความรู้เดิมที่มีอยู่
2. ให้ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านว่าต้องการทราบอะไร
3. ปลดปล่อยให้อ่านมีเวลาเป็นของตนเองนาน ๆ ในการอ่านแต่ละครั้ง
4. เปิดให้มีการอภิปรายกันหลังการอ่านทุกครั้ง
5. ให้ทำกิจกรรมเพิ่มเติมหลังการอ่าน เช่น การเล่นเกมทบทวน

คาร์ล บี สมิธ (Carl B. Smith 1986 : 184-194) ได้เสนอข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับการฝึกอ่านไว้ดังนี้

1. ครูไม่ควรตั้งเป้าหมายของการอ่านโดยตั้งกฎเกณฑ์ (rules) ที่จะใช้ในการอ่านเพราะไม่มีกฎเกณฑ์ใดที่จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้ ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะอ่านได้โดยการอ่านแล้วพัฒนาภายในสมอง (internal rules) ขึ้นเพื่อใช้ในการอ่าน
2. ไม่ควรเน้นการฝึกทักษะการออกเสียง เพราะเสียงไม่ช่วยให้เกิดความเข้าใจที่แท้จริง
3. ไม่ควรเน้นให้นักเรียนรู้จักและจำชื่อตัวอักษรและคำใหม่ให้ได้ก่อนอ่าน เพราะเด็กจะจำได้แต่ชื่อไม่สามารถเชื่อมโยงชื่อตัวอักษรหรือชื่อของสิ่งของเข้ากับมโนทัศน์ของตัวอักษรหรือสิ่งของนั้นได้ ควรให้ผู้เรียนเรียนรู้คำต่าง ๆ ด้วยตนเอง

4. ไม่ควรให้ผู้เรียนหาความหมายของสิ่งที่อ่านด้วยการแปลระดับคำ เพราะความหมายระดับคำไม่ช่วยให้เกิดความเข้าใจ คำแต่ละคำมีความหมายที่อาจเป็นไปได้หลายความหมาย ควรให้ผู้เรียนแปลความหมายของคำเมื่ออยู่ร่วมกับคำอื่นในบริบทเดียวกัน จะช่วยจำกัดความเป็นไปได้ของความหมายให้แคบลง

5. ควรให้มีการเดาและไม่ควรพยายามให้ผู้เรียนอ่านอย่างระมัดระวัง การอ่านโดยไม่เดาไม่ถือว่าเป็นการอ่าน และการอ่านอย่างระมัดระวังจะทำให้การอ่านเป็นไปอย่างเชื่องช้า ไม่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นผู้อ่านที่ชำนาญได้ การอ่านช้าผู้อ่านต้องใช้ข้อมูลด้านตัวอักษรมาก ควรส่งเสริมให้มีการเดาอย่างมีหลักการ คือ ใช้ข้อมูลด้านการลำดับคำและความหมายให้มากที่สุด การอ่านจะเร็วขึ้น

6. ไม่ควรพยายามให้ผู้เรียนเลี่ยงข้อผิดพลาด เพราะผู้เรียนจะติดกับตัวอักษรและพยายามถอดความหมายทุกตัว เพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด การเดาก็จะไม่เกิดขึ้น ควรให้ผู้เรียนเสี่ยงที่จะใช้คำผิดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ว่า กฎภายในที่ตนใช้นั้นถูกต้องหรือไม่

7. ไม่ควรให้ข้อมูลย้อนกลับทันทีเมื่อผู้เรียนทำผิด เพราะการอ่านเป็นกระบวนการที่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (feed back) ในตัวของมันเอง การที่ครูแก้ข้อผิดพลาดจะขัดจังหวะการอ่านของผู้เรียน นอกจากนี้การอ่านโดยเว้นคำบางคำหรืออ่านผิด ถ้าไม่ทำให้ความหมายหรือโครงสร้างผิดก็ไม่ถือเป็นข้อผิด

8. ไม่ควรพยายามที่จะแก้ไขการเคลื่อนสายตาที่ไม่ถูกต้อง การที่เด็กมองผิดก็เพราะเขาไม่รู้ว่าข้อมูลใดเป็นสิ่งที่เขาต้องการหา แต่ตัวเด็กจะสามารถแก้ไขความไม่ถูกต้องนี้ได้เอง

9. ไม่ควรแยกและให้ความสนใจเด็กที่มีปัญหาการอ่านเป็นพิเศษ เพราะจะเกิดผลเสียคือ เด็กกังวลและเครียด ทำให้มุ่งจับรายละเอียดขณะอ่าน

10. ไม่ควรพยายามให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการอ่านสำคัญมาก และการล่าช้าเพื่อนเป็นผลร้าย จะทำให้การเรียนตึงเครียด เพราะความก้าวหน้าในการอ่านไม่ได้หมายความว่าต้องอยู่ระดับเดียวกับเพื่อน

11. ในขณะฝึกการอ่าน ครูไม่ควรพยายามสอนทักษะการสะกดคำ การเขียน และการพูดไปด้วย ทักษะเหล่านี้มีระบบต่างจากการอ่าน ซึ่งจะไปรบกวนระบบการอ่าน

12. ไม่ควรพยายามหาวิธีหรือเทคนิคใหม่ มาแก้ไขผู้เรียน ควรพยายามแก้ไขที่ตัวผู้เรียนมากกว่าจะหาวิธีใหม่ ๆ มาใช้แก้ไขผู้เรียน

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White 1981 : 87) ได้ให้ความเห็นว่า ในการฝึกให้เด็กอ่านไม่ควรเน้นความรู้ด้านไวยากรณ์และรูปแบบ (form and usage) แต่ควรเน้นที่หน้าที่และความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมาย (function and use)

นอกจากข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับการฝึกอ่านข้างต้นแล้ว ยังมีนักวิชาการหลายท่านมีความเห็นว่า การฝึกให้นักเรียนอ่านข้อความเดิมซ้ำสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพความเข้าใจในการอ่านได้ดีขึ้น จึงได้แสดงความเห็นไว้ต่าง ๆ ดังนี้

เพ็ญศรี รังสิยากุล (2523 : 181-182) ให้ความเห็นว่า การฝึกให้เด็กอ่านควรมีขั้นตอนดังนี้

1. ชื่นใจ (motivation) ครูจะต้องแสดงบทบาทเพื่อสร้างแรงจูงใจ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน
2. ชื่นนำเข้าสู่บทเรียน (presentation of material) เมื่อเด็กเกิดความสนใจ และมีความพร้อมที่จะเริ่มอ่านบทเรียนแล้ว ครูก็นำเข้าสู่บทเรียนได้ทันที วิธีการนำเด็กเข้าสู่บทเรียนนั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน เพื่อที่จะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง ครูควรพยายามใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างรวมกัน

วิธีการฝึกอ่านในขั้นตอนนี้อาจทำได้ดังนี้คือ

- 2.1 ให้นักเรียนอ่านบทเรียนทั้งหมดด้วยตนเอง
 - 2.2 ครูอ่านบทเรียนให้นักเรียนฟังก่อน โดยพิจารณาความสั้นยาวของเนื้อเรื่อง แล้วจึงให้นักเรียนวิเคราะห์เนื้อเรื่องไปที่ละตอนจนจบ
 - 2.3 ครูอ่านและวิเคราะห์บทเรียนทีละครั้งหรือทีละตอน
 - 2.4 ครูใช้วิธีอ่านแบบใดก็ตาม เมื่อได้ทำการอ่านแต่ละตอนไปจนจบแล้ว นักเรียนจะต้องย้อนมาอ่านเรื่องทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้ต่อเนื่องกัน เป็นหน่วยความคิดเดียว และในกรณีที่การเรียนการสอนไม่สามารถจะจบภายในชั่วโมงเดียว ในชั่วโมงถัดไป ครูจะต้องทำการทบทวนบทเรียนตอนเดิมเสียก่อน แล้วจึงค่อยเริ่มเรียนตอนต่อไป
3. กิจกรรมชั้นสูงเสริมการอ่าน เช่น การลำดับเรื่องที่ตัดออกเป็นส่วน ๆ (strip story) การสร้างบทสนทนา (dialogue) การตัดต่อประโยค (crab-bag sentences) เป็นต้น

แคโรล โลริทเซน (Carol Lauritzen 1982 : 456-458) ได้แสดงความเห็นไว้ว่า การฝึกอ่านข้อความซ้ำจะช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และมีความสามารถในการอ่านอย่างคล่องแคล่วอีกด้วย

มีเรียม มาร์ติเนซ และแนนซี โรเซอร์ (Miriam Martinez and Nancy Roser 1985 : 783-786) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกอ่านว่า ถ้าเด็กมีโอกาอ่านเรื่องนั้นซ้ำมากเท่าใดจะมีความคุ้นเคยต่อเนื้อเรื่องมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยเพิ่มความเข้าใจในเนื้อเรื่องมากขึ้นอีกด้วย

ฟิลลิป ซี กอนซาเลส และเดวิด วี เอลิจาห์ จูเนียร์ (Phillip C. Gonzales and David V. Elijah, Jr. 1975 : 647-652) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องเดิมด้วยจำนวนครั้งที่มากขึ้น ส่งผลให้มีข้อผิดพลาดในการอ่านน้อยลง เพราะนักเรียนมีความรู้สึกว่าได้อ่านข้อความซ้ำ ๆ แล้วข้อความนั้นจะลดความยากและความติดขัดลงไปทุกขณะ และมีความรู้สึกว่าการอ่านเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น และตนจะอ่านได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

แพทริเซีย เอส โคลกินเนน และ อีรีน เอช บลัม (Patricia S. Koskinen and Irene H. Blum 1986 : 70-75) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การฝึกอ่านโดยให้ผู้เรียนได้อ่านเนื้อเรื่องซ้ำ ๆ เป็นการฝึกที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง เพราะนอกจากจะเป็นการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวในการอ่านแล้ว ยังช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นอีกด้วย

ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของ ซาราห์ แอล ดาวฮาวเวอร์ (Sarah L. Dowhower 1989 : 502) ที่ว่า "การฝึกอ่านโดยให้ผู้เรียนอ่านข้อความเดิมซ้ำ ๆ ช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านให้ดียิ่งขึ้น"

เอส เจย์ ซามูเอลส์ (S. Jay Samuels 1979 : 403-408) เสนอแนะว่า ครูจำนวนไม่น้อยมีความคุ้นเคยกับเทคนิคการฝึกอ่านซ้ำ และได้นำไปใช้ในการช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วในการอ่านของนักเรียน ซึ่งเขาเห็นว่า เทคนิคนี้ควรมีการนำไปใช้ให้มากขึ้น ตัวเขาเอง

ได้ใช้วิธีการฝึกอ่านซ้ำนี้กับบุคคล 3 กลุ่ม คือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านซ้ำ ผู้ที่อ่านได้อย่างปกติ ผู้ที่มีสติปัญญาต่ำ ซึ่งพบว่า การฝึกดังกล่าวช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของบุคคลทั้ง 3 กลุ่ม อีกทั้งยังช่วยลดข้อผิดพลาดในการอ่านลงด้วย

เค เนล (K. Neill 1980 : 63-64) มีความเห็นว่า การให้ผู้เรียนอ่านซ้ำ ๆ จะสามารถเพิ่มความเร็วในการอ่านและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่านด้วย

จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การฝึกอ่านมีความจำเป็นต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้ผู้เรียนรู้จักที่จะกำหนดจุดประสงค์ก่อนที่จะอ่าน รู้จักที่จะคาดการณ์ล่วงหน้า รู้จักที่จะโยงความรู้ใหม่ไปสู่ความรู้เดิม สามารถอ่านได้รวดเร็วขึ้น สามารถเข้าใจความโดยอาศัยบริบทจากข้อความข้างเคียง ยิ่งในกรณีที่ผู้เรียนบางคนขาดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการฝึกอ่าน โดยเฉพาะการฝึกอ่านซ้ำที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น อ่านได้รวดเร็วขึ้น มีความเข้าใจดีขึ้น เพราะมีความคุ้นเคยกับเนื้อเรื่องมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกันโดยตรง แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษดังนี้คือ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษ

กาญจนวัลย์ ชุ่มใจ (2525 : 54-56) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างการใช้นแบบทดสอบโมติฟายด์โคเลซชนิดเลือกตอบ และชนิดจับคู่ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ในเขตกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็น

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนรัฐบาลประเภทสหศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร สุ่มได้จากการจับฉลากชื่อโรงเรียนกลุ่มละ 1 โรงเรียน และสุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนละ 1 ห้อง รวมนักเรียนทั้งหมดประมาณ 320 คน ให้ทุกกลุ่มทำแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบและชนิดจับคู่ ผลปรากฏว่า คะแนนจากกลุ่มทำแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดเลือกตอบมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนจากกลุ่มทำแบบทดสอบโมติฟายด์โคลซชนิดจับคู่

เน็ญสุข ภูตระกูล (2528 : 39-43) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527 ของโรงเรียนราชดำริ จำนวน 72 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 36 คน ผู้วิจัยสอนอ่านเอาความภาษาอังกฤษให้ทั้ง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองใช้วิธีให้เพื่อนช่วยสอน และกลุ่มควบคุม ใช้วิธีให้เรียนด้วยตนเอง จากนั้นทำแบบทดสอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยตนเอง แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนเก่งที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนเก่งที่เรียนด้วยตนเอง แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มเก่งทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และนักเรียนอ่อนที่เรียนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยสอนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนอ่อนที่เรียนด้วยตนเอง แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอ่อนทั้ง 2 กลุ่มพบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อุษา น้อยทิม (2529 : 94-100) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้าน การอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่และกิจกรรมตามปกติ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนศรีวิชัยวิทยา นครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพ เก็บตัว แสดงตัว ได้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว 38 คน และนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว 71

คน จากนั้นสุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพทั้ง 2 แบบ เข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละ 18 คน รวม 72 คน แล้วให้เรียนด้วยวิธีสอน 2 แบบ คือ กลุ่มทดลอง เรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมคู่ และกลุ่มควบคุมเรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมตามปกติ ทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมตามปกติ และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนจะขึ้นตรงต่อวิธีสอนของครูโดยไม่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของนักเรียน

เรวดี หิรัญ (2532 : 52-55) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2532 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 37 คน ทำการสอนกลุ่มที่ 1 ด้วยวิธีการสอนแบบให้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง และทำการสอนกลุ่มที่ 2 ด้วยวิธีการสอนแบบให้ย่อเรื่องที่อ่าน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยการตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านเอง มีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยการย่อเรื่องที่อ่าน แต่จากการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทั้ง 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นพดล ปุชฺฐประเสริฐ (2534 : 43-54) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการอภิปรายและการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทอง จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน โดยกลุ่มทดลองเรียนด้วยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่อง และกลุ่มควบคุมเรียนด้วยการอภิปราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยการทำแผนผังสรุปโยงเรื่องมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการอภิปรายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

อารีย์ แววชาญ (2529 : 84-100) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอน 3 แบบ คือ การสอนโดยการสอดแทรกวัฒนธรรม การสอนให้เดาความหมายคำศัพท์ และสำนวนจากบริบท และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 129 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 45 คน 43 คน และ 41 คน ตามลำดับ แต่ละกลุ่มได้รับการสอนโดยวิธีแตกต่างกัน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยวิธีสอดแทรกวัฒนธรรม กลุ่มทดลองที่ 2 สอนให้เดาคำศัพท์และสำนวนจากบริบท กลุ่มควบคุมสอนปกติตามคู่มือครู ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนที่สอดแทรกวัฒนธรรมสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู การสอนที่ให้เดาความหมายของคำศัพท์ และสำนวนจากบริบท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนที่ให้เดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนจากบริบท และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปัทมาภรณ์ นิยมไทย (2531 : 41-43) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนโนนไทยคุรุอุปถัมภ์ นครราชสีมา แบ่งตัวอย่างประชากรเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 40 คน โดยดูจากคะแนนวิชากรอ่าน (อ 533) ของภาคต้น ดำเนินการสอนกลุ่มทดลองด้วยวิธีการเสริมประสบการณ์การเขียน และสอนกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการไม่เสริมประสบการณ์การเขียน จากนั้นทำการทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการเสริมประสบการณ์การเขียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยการไม่เสริมประสบการณ์การเขียน

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

สุริย์พร ลากเวที (2524 : 50-57) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของความเข้าใจในการอ่านบทความภาษาอังกฤษ ระหว่างการใช้สิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิด คือ เรื่องย่อ โครงเรื่อง คำถามถูกผิด และคำถามอรรถนัย ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ บทความ 4 เรื่อง และสิ่งช่วยในการสร้างความคิดรวบยอด 4 ชนิด และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านเกี่ยวกับเนื้อเรื่องดังกล่าว ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาที่ได้รับสิ่งช่วยสร้างความคิดรวบยอดก่อนการอ่านทั้งสิ้น 4 ชนิด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องย่อช่วยให้เกิดความคงทนด้านความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าคำถามถูกผิด โครงเรื่อง และคำถามอรรถนัย

เยาวลักษณ์ ฅ เชียงใหม่ (2525 : 117-124) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อนกับข้อความที่ลดความซับซ้อนของนักศึกษาปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง คณะมนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 จำนวน 98 คน แบ่งเป็นกลุ่มสูง 2 กลุ่ม ๆ ละ 28 คน และกลุ่มต่ำ 2 กลุ่ม ๆ ละ 21 คน โดยใช้คะแนนจากการทดสอบโดยแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นเกณฑ์ ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านข้อความ 2 ชุด ชุดแรกเรียกว่า ข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อน ประกอบด้วยปริวรรต 4 ชนิด คือ nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion ชุดที่ 2 เรียกว่า ข้อความที่ลดความซับซ้อน ซึ่งเป็นข้อความเดียวกับข้อความชุดแรก แต่ไม่มาลดการปริวรรตทั้ง 4 ชนิด ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มสูงทำคะแนนการอ่านข้อความทั้ง 2 ชุด ได้สูงกว่านักศึกษากลุ่มต่ำ แบบทดสอบของชุดข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มสูง และเมื่อดูจากค่าเฉลี่ยพบว่า นักศึกษากลุ่มสูงทำคะแนนการอ่านภาษาอังกฤษที่ลดความซับซ้อนได้สูงกว่าคะแนนที่ได้จากข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อน และแบบทดสอบของ

ชุดข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อน และข้อความที่ลดความซับซ้อน ไม่มีผลต่อคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มต่ำ

สิริพร เมืองพรวน (2525 : 109-118) ได้ทำการศึกษาเรื่องความเข้าใจ ความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังในข้อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2524 ในโรงเรียนรัฐบาล ส่วนกลาง (สหศึกษา) สุ่มอย่างง่ายมาห้องที่ละ 2 โรงเรียน รวมเป็น 10 โรงเรียน สุ่มแบบง่ายโรงเรียนละ 40 คน ได้ตัวอย่างประชากรรวม 400 คน ให้ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลัง 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ในแต่ละข้อความประกอบไปด้วยหน่วยอ้างอิง คำแทน การละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ และเครื่องหมายทางศัพท์ กระจายอยู่ที่ข้อความ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจความสัมพันธ์ของการอ้างอิงย้อนหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

สุนทรี วัฒนจินดาพร (2527 : 94-101) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้คำถามก่อน หลัง และระหว่างการอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดราชโอรส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ โดยใช้ระดับผลการเรียนของวิชา อ 412 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2525 เป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่ง จากนั้นจับฉลากสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลอง 3 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีระดับความสามารถสูง 8 คน ปานกลาง 24 คน ต่ำ 8 คน ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 3 ฉบับ โดยคัดเลือกเอาข้อดีในแบบทดสอบแต่ละฉบับมาเป็นคำถามประกอบข้อความที่ใช้ในการทดลอง โดยวางไว้ในตำแหน่งก่อนการอ่าน หลังการอ่านและระหว่างการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับคำถามก่อนการอ่าน หลังการอ่าน และระหว่างการอ่านมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ทั้งความเข้าใจในการอ่านเฉพาะที่ตรงกับคำถามประกอบ ไม่ตรงกับคำถามประกอบ และรวมทั้งฉบับ

บงกช สัปพันธ์ (2529 : 84-91) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และที่เรียนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครูตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ โรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล ปัตตานี จำนวน 60 คน ได้มาจากการนำแบบทดสอบมาตรฐานวัดบุคลิกภาพ M.P.I ทดสอบประชากรทั้งหมด แล้วนำผลที่ได้แบ่งประชากรเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น ได้ผู้ที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวเข้ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองอย่างละ 15 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน ทำการสอนกลุ่มทดลองโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และสอนกลุ่มควบคุมโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู ตามแนวการสอนวิชาการอ่านของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จากนั้นทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยทำกิจกรรมตามคู่มือครู

ลัดดาวัลย์ คุ้มรอบ (2530 : 5) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายคำศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 กลุ่ม ๆ ละ 49 คน 50 คน และ 50 คน โดยนักเรียนดังกล่าวกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบกลางภาคเรียน ไม่แตกต่างกัน แต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายคำศัพท์ และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน วิธีการละ 3 ครั้ง และหลังจากจบการสอนในแต่ละคาบนักเรียนทำแบบทดสอบทุกครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปรายคำศัพท์และการอ่านเรื่องที่สัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กัณณิกา นิลวงศ์ (2530 : 54-60) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ และกิจกรรมตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรทั้งหมด 6 ห้อง จากนั้นดำเนินการสอนกลุ่มทดลองโดยใช้กิจกรรมล่าคำตอบ และดำเนินการสอนกลุ่มควบคุมโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู ทำการทดสอบทันทีหลังการทดลองสอนกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านมนุษยสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู อีกทั้งยังมีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่า

สุปราณี ศรีใสคำ (2531 : 129-137) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ความรับผิดชอบ และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียนกับการสอนตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนโคราชพิทยาคม นครราชสีมา ที่เรียนรายวิชาการอ่าน 1 (อ 431) จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาจากการจับฉลากแบ่งเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 คน ทำการสอนกลุ่มทดลองโดยใช้สัญญาการเรียน และสอนกลุ่มควบคุมตามแนวการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สัญญาการเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า มีความรับผิดชอบสูงกว่า และมีความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531 : 63-68) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับการสอนอ่านตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยม-

ศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนบางกะพ้อม สมุทรสงคราม จำนวน 60 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มห้องเรียน 2 ห้องเรียน แล้วสุ่มเลือกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุมอีก 1 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ทำการทดลองสอนกลุ่มทดลองตามกระบวนการทางวิธีการอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารรวม 12 คาบเรียน และทดลองสอนกลุ่มควบคุมตามกระบวนการของวิธีการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จากนั้นทำการทดสอบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ฉันทนา เขียวชะอุ่ม (2531 : 92-104) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน อัตราความเร็วในการอ่านและพฤติกรรมการย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ และวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครูตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2529 ในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ จำนวน 60 คน สุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 30 คน ทำการทดลองสอนกลุ่มควบคุมตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา และสอนกลุ่มทดลองโดยการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ จากนั้นทำการทดสอบหลังการทดลองโดยใช้แบบทดสอบเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลอง ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง มีอัตราในการอ่านสูงขึ้น อีกทั้งพฤติกรรมการย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องลดน้อยลง ส่วนกลุ่มควบคุมมีความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติ สูงกว่ากลุ่มซึ่งได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู

แนววิภา ภักดีอาษา (2532 : 70-74) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษและพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากรได้รับการจัดแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 31 คน โดยคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดพื้นความรู้ในเรื่องที่จะให้อ่าน นักศึกษาทุกกลุ่มดังกล่าวทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและปานกลาง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านมากและน้อย มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งนภา นุตราวงค์ (2532 : 39-51) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่าน และมีความสนใจในหัวเรื่องที่อ่านแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 64 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 โรงเรียน ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดความสนใจและแบบทดสอบพื้นความรู้เดิม หลังจากนั้นอ่านเนื้อเรื่อง 4 เรื่อง แยกต่างกันไป ตามระดับพื้นความรู้และความสนใจในหัวเรื่องของแต่ละคน พร้อมทั้งทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทางแบบวัดซ้ำ ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้สูง แตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องสูง แตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน และความสนใจในหัวเรื่องต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ

เพชร สัจฉาร (2523 : 33-37) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียน ทำการคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกันไว้ 161 คน ให้ทำแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วยสำนวนภาษาอังกฤษทุกสำนวนที่ปรากฏในแบบทดสอบแรก ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างสูง

วัฒนา บาลโพธิ์ (2523 : 79-86) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปรับบทความความสามารถในการอ่านเอาความในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีการศึกษา 2522 ทุกคน ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 5 แห่ง จำนวน 179 คน ให้นักศึกษาทำแบบสอบวัดความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวนำอนุประโยคและการใช้ปรับบทความรวมทั้งแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความจำนวน 6 บทความ ผลปรากฏว่า นักศึกษามีความเข้าใจการใช้ปรับบทความและตัวนำอนุประโยคมากกว่า ความเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน นักศึกษามีความรู้ความสามารถทางไวยากรณ์ และคำศัพท์มากกว่า ความสามารถในการอ่าน คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปรับบทความก็มีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความเชิงบวกที่ระดับ .001

ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 68-81) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกองการ

มัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,100 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสำรวจภูมิหลังทางสังคม แบบสำรวจแรงจูงใจ และแบบสำรวจนิสัยทางการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า แรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน ต่างก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01

สมปอง ขวัญคำ (2529 : 29-44) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 แห่ง ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน 2 ฉบับ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอัตราเร็วในการอ่านเป็นค่าต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเป็นร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีอัตราเร็วในการอ่านภาษาอังกฤษ 104 คำ ต่อนาที นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ร้อยละ 53 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุนทรี กิตติโสภาค (2531 : 45-59) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบ 2 ฉบับ คือ แบบสอบวัดความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความ และแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ระดับปริญญาตรีทุกคนในมหาวิทยาลัยเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 483 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความเข้าใจสัมพันธ์ภาพในข้อความมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษในทางบวก โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจ สัมพันธ์ภาพในข้อความของนักศึกษา

คิดเป็นร้อยละ 46.59 และประเภทของสัมพันธภาพในข้อความที่นักศึกษาทำได้ถูกต้องเกินกว่า ร้อยละ 50 คือ สัมพันธภาพในข้อความประเภทการแสดงผล และการแสดงเวลา ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 47.29 ของคะแนนเต็ม

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทำซ้ำ การฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกัน และความเข้าใจในการอ่าน ที่ทำการศึกษากันในต่างประเทศ มีดังต่อไปนี้

ไมเคิล เจ เอ โอว์ (Michael J.A. Howe 1970 : 214-219) ได้ทำการศึกษาผลของการฟังซ้ำที่มีต่อความจำในข้อความที่อ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยทัฟ สาขาจิตวิทยา จำนวน 22 คน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรฟังเนื้อเรื่องซึ่งมีความยาว 160 คำ ด้วยอัตราเร็ว 120 คำ/นาที การทดลองแบ่งเป็น 4 ระยะ แต่ละระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ การทดลองระยะแรก ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรฟังเนื้อเรื่องจากเทปแล้วให้เขียนสิ่งที่ระลึกได้จากเรื่องที่ฟัง โดยกำหนดเวลาในการเขียน 5 นาที หลังจากนั้นให้ฟังเนื้อเรื่องทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรเขียนสิ่งที่จะได้จากการฟังเนื้อเรื่องสัปดาห์ที่ผ่านมา โดยกำหนดเวลาในการเขียน 5 นาที จากนั้นเปิดเทปเนื้อเรื่องเดิมให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง ทำเช่นเดียวกันนี้ในการทดลองระยะที่ 3 และระยะที่ 4 ซึ่งตัวอย่างประชากรจะได้ฟังเทปเนื้อเรื่องรวมกันทั้งสิ้น 5 ครั้ง ผลการทดลองปรากฏว่า จำนวนครั้งในการฟังมีผลต่อการจำเนื้อเรื่อง โดยตัวอย่างประชากรสามารถจำเนื้อเรื่องได้มากเมื่อจำนวนครั้งที่ฟังเพิ่มขึ้น

แพทริเซีย เอ เออร์แมน (Patricia A. Herman 1985 : 553-565) ได้ทำการศึกษาผลของการอ่านซ้ำที่มีต่ออัตราเร็วในการอ่าน จังหวะช่วงการหยุดขณะอ่าน และความเข้าใจในการอ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน 8 คน ซึ่งมีปัญหาทางการอ่าน ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรดังกล่าวเลือกเนื้อเรื่องที่มีความยาว 100-175 คำ เพื่อใช้ในการทดลองฝึกอ่านซ้ำ ผู้วิจัยเปรียบเทียบอัตราเร็วในการอ่าน จังหวะช่วงการหยุดขณะอ่าน

และความเข้าใจในการอ่านระหว่างการอ่านครั้งแรกและการอ่านซ้ำ ผลการวิจัยปรากฏว่า อัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในเนื้อเรื่องเมื่อได้อ่านซ้ำเพิ่มขึ้นกว่าในการอ่านครั้งแรก นอกจากนี้การอ่านซ้ำยังมีผลทำให้จังหวะการหยุดระหว่างการอ่านสม่ำเสมอขึ้นด้วย

ลอเรนซ์ เจ โอเชีย (Lawrence J. O'Shea 1985 : 129-140) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความคล่องแคล่วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านซ้ำ โดยทำการศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษา 2 แห่ง จำนวน 30 คน ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มแรกอ่านโดยเน้นความเร็วและความถูกต้อง ส่วนกลุ่มที่สองเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยต้องอ่านข้อความ 3 ข้อความ ในจำนวน 1 ครั้ง 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง เช่นเดียวกันทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านเพิ่มขึ้น 7 % เมื่อเปรียบเทียบ การอ่าน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง และเพิ่มขึ้น 11 % เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง ส่วนด้านความคล่องในการอ่าน นักเรียนสามารถอ่านคำได้เพิ่มขึ้นอีก 24 คำ/นาที เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง และอ่านคำเพิ่มขึ้นอีก 12 คำ/นาที เมื่อเปรียบเทียบการอ่าน 3 ครั้ง และ 7 ครั้ง

จันน์ ที แอมลันด์ และคณะ (Jeanne T. Amlund et al. 1986 : 49-57) ได้ทำการทดลองเรื่องอิทธิพลของการอ่านซ้ำที่มีต่อความจำในข้อความที่อ่าน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาภาคฤดูร้อนของมหาวิทยาลัยยอร์โชนา จำนวน 60 คน ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน แต่ละกลุ่มจะได้อ่านเนื้อเรื่องที่มีความยาว 669 คำ ด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกันคือ 1 ครั้ง 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง จดจำใจความสำคัญได้มากกว่ากลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง ส่วนการจดจำรายละเอียด กลุ่มที่อ่าน 3 ครั้ง จะจำได้ดีที่สุด

ซาราห์ ลินน์ ดาวฮาวเวอร์ (Sarah Lynn Dowhower 1987 : 2523-A) ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลของวิธีการอ่านซ้ำ 2 วิธีที่ใช้กับผู้อ่านเกรดสองในการอ่านข้อความทั้งชนิดที่เคยและไม่เคยได้รับการฝึกแบบปากเปล่า โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนระดับเกรด 2 จำนวน 17 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม นิจณาจากความสามารถในการถอดรหัสทางภาษาได้ดีหรือธรรมดา

แต่มีอัตราการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย และแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้กลุ่มหนึ่งได้รับการสอน โดยการช่วยอ่านตามไปด้วย ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้รับการช่วยเหลือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังการฝึกติดต่อกัน 5 ช่วงเพื่อเปรียบเทียบการอ่านทั้งก่อนและหลังการฝึก ตัวแปรอิสระคือ ความแม่นยำในการจำคำ ความเข้าใจ ความคล่องในการอ่านซ้ำ และการอ่านเป็นกลุ่มคำที่ได้ความหมาย ผลปรากฏว่า อัตราเร็ว ความถูกต้อง และความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่านดีขึ้นได้ด้วยการฝึกอ่านซ้ำโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่ใช้ในการฝึกแต่อย่างใด ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจะอ่านโคลงกลอนได้ดีขึ้น และการฝึกอ่านข้อความเดียว ๆ ไม่ได้ผลดีเท่ากับการฝึกอ่านข้อความหลาย ๆ ข้อความที่ต่อเนื่องกัน

แครอล ลินเนตต์ จีเบล (Carole Lynette Geibel 1987 : 2165-A) ได้ศึกษาผลของการอ่านซ้ำและการวิเคราะห์เสียงที่มีต่อการอ่านและความถูกต้องในการใช้คำ โดยทำการวิจัยกับนักเรียนที่สอนให้เข้าใจได้ยาก (slow learner) และมีความพิการในการเรียนรู้ ซึ่งมีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่จะอ่านได้ประมาณ 1.5 ปีหรือมากกว่านั้น ผลการวิจัยพบว่า ความถูกต้องในการใช้คำ และอัตราเร็วในการอ่านไม่ได้มีผลแตกต่างกันมากนักไม่ว่าจากวิธีการสอนที่ประยุกต์มาหรือจากจำนวนครั้งของการทำความเข้าใจ โน้ตส์ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สิ่งที่ค้นพบแสดงให้เห็นว่า คะแนนความถูกต้องในการใช้คำและความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงขึ้น แต่กลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการฝึกอ่านเป็นพิเศษคะแนนไม่ได้สูงขึ้น

แอนดรูว์ ลอเรนซ์ โคเฮน (Andrew Lawrence Cohen 1988 : 1746-A) ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลของวิธีการสอน 2 วิธี ที่นำมาใช้ในการฝึกอ่านซ้ำโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน โดยได้ทำการศึกษากับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่าน จำนวน 47 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม พิจารณาจากความฉลาด อายุ และความสามารถในการจำคำ จากนั้น ให้ได้รับการทดสอบในสภาวะต่างกัน 2 แบบ คือ สภาวะกระบวนการพลังงาน (processing power condition) และสภาวะการอ่านซ้ำ (repetitive reading condition) ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างระหว่างอัตราความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างประชากรในกระบวนการพลังงานและสภาวะการอ่านซ้ำ